

Genderdivers op de camping?

Het schooljaar is ten einde en het is tijd voor een welverdiende vakantie. Na hard doorbuffelen de laatste weken met zowel het werken binnen de GGZ als het verzorgen van lesdagen binnen het postacademisch onderwijs, ben ik hier echt aan toe. Ook de rest van mijn gezin telde de laatste schooldagen af, en keek uit naar een periode niks doen. Al werd er weliswaar toch flink gebaald door mijn dochters dat ze nog twee dagen naar de BSO moesten, omdat papa en mama gewoon moesten werken en niet zoals zij zes weken vrij zijn. Maar toen was het toch echt zover: we gaan naar de camping! Na een voor ons geslaagde rit (lees: elke ouder weet welke crime er op de achterbank plaatsvindt als je lang in een volgepropte auto moet zitten) kwamen we aan op bestemming. En daar staat nu ons onderkomen voor de komende twee weken.

Vanuit mijn vakantiestoel kijk ik eens goed om me heen. Wie zijn eigenlijk mijn mede-campinggenoten, en wie zijn eigenlijk het animatieteam? Met oprechte nieuwsgierigheid kijk ik eens rond: het animatieteam is een duo. En heel stereotypisch: de één een jongen - overduidelijk - in korte broek, een avonturier met wie

Er is toch een soort dominant verhaal, een *belief system* waar zij onbewust naar handelen

de kinderen ook het bos in gaan op ontdekkings-tocht. De ander een meisje met een jurkje en een roze kapsel, zij is in de lead bij de dansjes van de kinderdisco en het knutselen. De enige uitzondering op deze traditonele rolverdeling is misschien dat de jongen ook de allerkleinsten voorleest en er bij een toneelstukje de rol van een jongen door een meisje werd gespeeld. Er wordt dus lekker traditioneel in de jongen-meisjesdimensie gedacht. Overigens stond ik ooit eerder op een camping waarbij een derde karakter van de animatie zowel een jongen als meisje kon zijn en bijna als genderneutraal gezien kon worden.

En hoe zit het dan bij mijn campinggenoten? Ik ging vroeger als kind in de basisschoolleeftijd geregeld alleen in mijn bikinibroekje zwemmen. Doordat ik korte haren had, werd ik geregeld als jongen aangesproken. Ook in het zwembad kijk ik eens rond: alle meisjes dragen de leukste bikini's en badpakken. Als moeder doe ik hier zelf ook vrolijk aan mee. Mijn dochter van 7 vertikt het zelfs om haar topje in het openbaar te verwisselen: "Dan ziet iedereen mijn borstjes." En zo preuts wordt ze door ons zeker niet opgevoed. Ergens zit er toch een soort dominant verhaal, een *belief system* waar zij (en wij als ouders ook) onbewust naar handelen. En wij zijn niet als enige als ik rondkijk. Ook de jongens lopen er allemaal stoer bij, kapsels volgens de nieuwste mode met iets langer haar in een klein knotje, of kort opgeschooren. Stoer en sportief gekleed, liefst alleen in een wat langere zwembroek ondanks de warmte. Ook ouders lopen lekker genderspecifiek rond: moeders allemaal in leuke jurkjes en rokjes en vaders

In zicht

net zoals hun zonen. Hier gaat het dus nog niet zo goed als we los willen komen van genderrollen. Misschien is dat niet zo gek als we ervan uitgaan dat iedereen al heeft uitgekristalliseerd wat zijn of haar genderrol is en zich hier ook naar gedraagt.

Maar stel nou dat dit laatste niet het geval is? En dat je als tiener of (jong)volwassene nog zoekend bent? En wat als je echt genderneutraal bent en nog zoekend, of genderfluïde, of je in het verkeerde lichaam geboren bent en je wilt kleden naar de andere genderrol? Zou je je er dan comfortabel bij voelen als de grote meerderheid een uitgesproken genderrol heeft, zo op het oog passend bij de sekse? Enkele van mijn cliënten schieten door mijn hoofd. Stel dat zij hier zouden rondlopen ... Ineens kan ik hun sociale ongemak voelen. Zou je geaccepteerd worden als je zou kleden naar je voorkeursgender? En wat als je meer genderfluïde gekleed gaat, dus als jongen in een jurk of rok? Bekende Nederlander Tim Hoffman doet hier niet moeilijk over en vindt dat het gewoon moet kunnen, maar kan dat hier op de camping ook? Waarschijnlijk doe ik er onbedoeld en onbewust ook aan mee door mij heel genderstereotype te gedragen en mijn meiden dat ook mee te geven. En dat terwijl ik dus mede vanuit mijn werk wel veel begrip heb en mezelf toch best oordeelvrij vind rondom dit thema. Iedereen moet zich gewoon kunnen uiten zoals hij, zij of hen zou willen. Maar het is dus echt niet zo gemakkelijk voor de LHBTIQ+-gemeenschap.

En zo mijmer ik vanuit mijn vakantiestoel: wat is er dan nodig om deze mensen het gevoel te geven

Iedereen moet zich gewoon kunnen uiten zoals hij, zij of hen zou willen, maar dat is dus niet zo makkelijk

dat ze zichzelf kunnen zijn? Er komt meer en meer aandacht in de media en er zijn al jarenlang evenementen zoals Pride Amsterdam. Op LinkedIn hebben mensen in hun profiel het voornaamwoord staan waar ze mee aangesproken willen worden. En dit tijdschrift besteedt er nu ook een hele editie aan. Je zou toch denken dat er genoeg bekend is over genderdysforie, maar mogelijk is dit nog niet voldoende om ruimte en acceptatie hiervoor te creëren in de maatschappij. Wat dan wel? Ik weet het nog niet zo. Ik fantaseer nog even door tussen het genieten van de zon, vrije tijd en mijn gezin.

Moniek Coorn

is als klinisch psycholoog werkzaam bij Jeugd GGz, onderdeel van de Dimence groep.